

det sidste Led i Sagen, nemlig at man skal ophæve den vedkommende Lovbestemmelse. Det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Chr. Hansen) mente, at den tilfældig var kommen ind i Loven. Hvorvidt det er rigtigt, ved jeg ikke; jeg skulde tro, at der har været en Anledning dertil. I alt Fald er det paafaldende, at Folketinget sætter denne Bestemmelse ind. Lovforslaget drejede sig, som det ærede Medlem nævnte, om en Bemyndigelse for Frihavnselskabet til at optage et stort Laan. Folketinget foretager nogle Ændringer i Lovforslaget. Det foretager en Ændring, hvorved en Myndighed, der hidtil har ligget hos Lovgivningsmagten, delvis gaar over til Havnevæsenet. Men samtidig med at det altsaa paa eet Punkt ligesom overdrager Havnevæsenet nogen Myndighed, er der en anden Bestemmelse i modsat Retning, det finder nødvendigt at sætte ind i. Det indsætter da den Paragraf, som er nævnt i det foreliggende Lovforslag, men som der ikke er citeret nøjagtigt; saaledes som den lyder, og der er en Enkelthed deri, som jeg tror, det er nødvendigt at gøre opmærksom paa. Den Paragraf, som Folketinget satte ind, lyder saaledes: „Indenfor Grænserne for Københavns Havn, saaledes som disse for Tiden ere fastsatte eller fremtidig maatte blive udvidede, kan det ikke uden Lovgivningsmagtens Samtykke tillades“ o. s. v.

Hvorfor satte det vedkommende Udvalg denne Bestemmelse ind? Det ærede Medlem gjorde rigtigt opmærksom paa, at det var Finansudvalget, som — enstemmig — satte den ind. Formanden for Finansudvalget var den Gang den nuværende højtærede Formand for Folketinget, Sekretæren var den nuværende Landbrugsminister, Ordføreren for denne Sag var Hr. Blem; men da han var fraværende, blev det i Stedet C. Hage. Man vil altsaa se en hel Række af Venstres fremtrædende Mænd være med i denne Sag, og de finde Tilslutning hos Socialdemokraterne, de finde endogsaa Tilslutning hos begge Højregupper, der den Gang vare repræsenterede af Scavenius og det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen). Hvorledes motiverer nu Udvalget denne Bestemmelse? I Betænkningen motiveres den saaledes: „Paa Grund af Forholdenes Udvikling maa det anses for naturligt, at Adgangen til indenfor Københavns Havns Omraade at kunne blive Ejer af offentligt Vandareal eller at kunne omdanne saadant Vandareal til Land som almindelig Regel bør være forbeholdt det offentlige“. Det tilføjes, at

„det er en Selvfølge, at der med Lovgivningsmagtens Samtykke bør kunne gøres Undtagelse fra den nævnte almindelige Regel, naar Omstændighederne tale derfor“. Men der udtales saa yderligere følgende: „Det bemærkes, at ogsaa for dette Punkts Vedkommende“ — det samme Tilfælde gjaldt en tidligere Sag —, „har Indenrigsministeren i Udvalget erklæret, at han, selv uden Lovbestemmelse desangaaende, ikke vilde indrømme nogen Tilladelse som den omhandlede uden Lovgivningsmagtens Samtykke; for Fremtidens Skyld er dog ogsaa her et udtrykkeligt Lovbud paa sin Plads“.

Saaledes skønnede man den Gang; den daværende Indenrigsminister — jeg tror at erindre, at det var Bardenfleth — sagde, at han maatte mene, at han ikke vilde gaa til en saadan Sag uden at have forelagt den for Lovgivningsmagten. Saa mener alligevel Venstre i Udvalget under Ledelse af disse fremtrædende Mænd, at det er nødvendigt udtrykkeligt at sætte et Lovbud ind, fordi det maa anses for naturligt, at Adgangen til indenfor Københavns Havns Omraade at kunne blive Ejer af offentligt Vandareal eller at omdanne det bør forbeholdes det offentlige. Det er altsaa ikke blot den nuværende Havn, men det er Havneomraadet, saaledes som det maatte blive udvidet i Henhold til Havnevæsenets Rettigheder i saa Henseende. Jeg tror virkelig, at den Begrundelse, som Venstre og det samlede Udvalg den Gang gav af Ønskeligheden af at indsætte en saadan Bestemmelse, fuldt ud er gældende endnu, at der intet som helst er forandret heri. Jeg gør opmærksom paa, at det ikke blot er Adgangen til at opfylde et Vandareal eller til at sælge allerede opfyldte Arealer, som Ministeren for offentlige Arbejder nu forbeholder sig og Havnevæsenet Ret til alene at tage Bestemmelse om, men at det er selve Retten til at eje Vandarealer i Havnen. Naar jeg altsaa begynder med Begyndelsen, med selve Lovforslaget, det, hvormed den højtærede Minister er endt, kan jeg ikke se, at der fra Folketingets Side skulde være nogen Foranledning til at ophæve den Bestemmelse, som Folketinget selv har indsat i sin Tid.

Naar man dernæst kommer til det Forslag, som Havnekaptajnen har stillet om at afgøre paa een Gang Salget af en hel Række Arealer, saa er der jo Præcedens i Lovgivningen herfor, idet man i 1901 vedtog en Lov, hvorved Havnevæsenet fik Tilladelse til at afhænde et Stykke paa ca. 50 Tdr. Land samt saadanne Are-